

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ «BLANCO»

.....

στὸν τοῖχο ὁ ἥσκιος τῆς φωτιᾶς
στὴν φωτιά ὁ ἥσκιος σου καὶ ὁ διός μου

ἡ φωτιά σὲ λύνει καὶ σὲ δένει
» Ἄρτο Ποτήριον Ἀνθρακιά Κοπέλλα

γελαῖς — γυμνωμένη
στοὺς κήπους τῆς φλόγας

Φλόγα τριγυρισμένη ἀπὸ λιοντάρια
λιονταρίνα στὸ ἰσάριο τῶν φλογῶν
πνεῦμα ἀνάμεσα στὰ ἐρεθίσματα

Φρούτα δεγγαλιὰ
ἀνοίγουν οἱ αἰσθήσεις
στὴ μαγνητικὴ νύχτα

Τὸ πάθος τῆς εὐσπλαχνῆς πυρωσιᾶς

Ἐκεῖ ἐπὶ τραγουδοῦς τὸ μανιασμένο τραγοῦδι σου
Πρόσχαρο τραγοῦδι

Δέσμιων νερῶν

Ἐκεῖ γυμνὴ τραγουδοῦς

Μὲ τὴ κοιλιά σου καὶ τὰ στήθια σου ἀλειμμένα

Τὸ πρόσωπό σου ἀλειμμένο γύρη

Στὸ ἐγκαταλελειμμένο τοπίο

Ὁ ἥσκιος σου εἶναι χώρα πουλιῶν

Ποὺ ὁ ἥλιος τὰ σκορπίζει μὲ μιὰ χειρονομία

Ἕνας σφυγμός, μιὰ ἐπιμονή,

Διόγκωση συλλαβῶν ὕγρων,

Δίχως λέξη νὰ πῶ

Ἕνα προαίσθημα γλώσσας

Σκοτίζει τὸ μέτωπό μου.

Patience patience

(Τὸ Livingston σὲ ἀνομβρία)

River rising a little

Τὸ δικό μου εἶναι κόκκινο κι' ἀποκαημένο,

ἀνάμεσα σὲ ἀπαστράφτοντες ἀμιόλοφους:

Χωματένια κάστρα, σκισμένα τραπουλόχαρτα

Καὶ τὸ ἱερογλυφικὸ (νερὸ καὶ πυρωσιὰ)

Στοῦ Μεξικοῦ τὸ στήθος πεσμένο.

Χῶμα εἶμαι τούτης τῆς λάσπης.

Ποτάμι αἱματος,

Ποτάμι ἱστοριῶν

Αἱματος,

Ἑσποτόταμος:

Στόμα πηγῆς

Φιμωμένο

Ἀπ' τὴν ἀνώνυμη συνωμοσία

τῶν ὁσῶν,

Δίπλα στὸν ὁλοσυρὸ δράχο τῶν αἰώνων

Καὶ τῶν λεπτῶν:

Ἡ γλώσσα

εἶναι ἐξιλέωση,

Ἐξευμενισμός

Στὸν ποῦ δὲν μιλά,

Περιτειχισμένος

Καθημερινὰ

Δολοφονημένος,

Ὁ πολὺς νεκρὸς.

Τὸ νὰ μιλάς

Ὅταν οἱ ἄλλοι δουλεύουν

Εἶναι σὰν νὰ γυαλίζεις κόκκαλα,

σὰν νὰ τροχᾷς

Σιωπὴς

μέχρι διαφάνεια,

Μέχρι κυματισμό,

Τ' ἄφρισμα

Ὡς τὸ νερό:

.....
.....
Ἀπανθρακωμένη ἐρημιὰ
Ἀπὸ τὸ κίτρινο στὸ κρεατὶ
Ἡ γῆς εἶναι ψημένη γλώσσα.
Στὰ μάτια ἀόρατα δικριάνια, στὰ μάτια
ἀγκάθια.

Σ' ἕναν τριανταφυλλὶ τοῖχο
Τρεῖς ξεγυρισμένοι ἀητοί.
Δὲν ἔχει σῶμα οὔτε ὄψη μήτε ψυχή,
Εἶναι στὰ ὄλα,
Ὅλους μᾶς συνθλίβει:
"Αἰδικὸς αὐτὸς ὁ ἥλιος.

Μετάλλινη ἡ ὀργή.
Τὰ χρώματα
Εἶναι ἐπίμονα.
Ἐπίμονος ὁ ὀρίζοντας.

Τύμπανα τύμπανα τύμπανα
Ὁ οὐρανὸς σκουραίνει
Ὅπως ἡ σελίδα αὐτή.

Διασκορπισμὸς κοράκων.
Ἀμεσότης βιολετένιας βίας.
Σηκώνεται ἄιμιος,
Σκοτεινιὰ τῶν θηρίων τῆς στάχτης.
Μουγγρίζουν δέσμια τὰ δέντρα.
Τύμπανα τύμπανα τύμπανα
Σὲ χτυπῶ οὐρανὲ

Γῆ σὲ χτυπῶ
Οὐρανὲ ἀνοιχτὲ γῆ σφαλισμένη
Φλογέρα καὶ ταμποῦρλο ἀστραπὴ κεραυνὸς
Σ' ἀνοίγω σὲ χτυπῶ

Γῆ ἀνοίγεις
Ἔχεις τὸ στόμα γεμάτο νερὸ
Τὸ σῶμα σου στάζει οὐρανὸ
Τρεμούλιασμα
Ἡ κοιλιά σου τρέμει

Πετιέται ὁ σπόρος
Ὁ λόγος πρασινίζει

Εἰσαγωγικὸ σημείωμα καὶ μετάφραση
Χρῆστος Τσιάμης